

y 'n diu pestes pels cantons,
sortirém á la defensa
disposats y ab bon humor,
ploma en ristre y tinta negre
y papé d' espardanyots
esmicolant aquets manos
y fugí luego.... de pò.
Tant es que risqui com rasqui,
aquí van las dimisións.
Terrassa, déu de setembre
del 86.—Firma y prou,
—Créu—A. de Girona y Roella.
Panillo—P. Pet.—C. y O—
R. Menins.—Ll. U. H.—
Un que 'n sab la prima y Boy.

¡¡¡HUHYH!!!

Oh Déus del Paradís, no 'm deixeu ar
sol com lo trist bolet qu' al bosch se cria!
Deixóu avants que 'm tregui aquesta tara
qu' ha caigut sobre méu, com loteria!
!Déume forsa y valor qu' al cor esbara
y os prometo callá desd' aquest dia!
Si fèu que 'n surti bé d' eix cataplasma,
si acás no 'm torno boix, moriré d' asma.

Lo rum-rum vá creixent com la tempesta
que comensa ab boirám y ab llamps acaba,
lo tolle-tolle crida y li contesta
lo seu remordiment y no s' esbraba
per lley de la rahó qu' es la mes llesta,
y al rum-rum y à n' al tolle posa traba.
No es estrany qu' abatut per lo que 's diga
las camas me tremolan y 'm fan figa.

Desde 'l jorn que 'm claváren la gran busa
dientine en lletras de motlló un semanari
que l' immoralitat per tot s' estufa.
y era obcenó 'l periódich literari
del que 'l ser director tant m' estarrufa
que fins hi agafat son y dols desvari.
Jo que sempre hi sigut santa ignorància,
ploro, ploro abatut y ting paciencia.

Com puchi sé escandalós, me deya ab pena,
si verge hi sigut sempre de malaesa,
si es mon nort la moral que m' encadena
joyós de serne esclau desd' ma infantesa,
que tant sols he llegit lo que refrena
com Jaume 'l Conqueridor y Sor Teresa?
!En tants anys que só al mon, aixó electrissa,
no hi vist una dona may sense camisa!

Le disgust que hi passat ha de matarne;
per tot arreu veig pells y donas guapas
signantae ab son ditet com si fos l' arma
de venjansa febrosa que no escapas
y que 't tortura 'l cor y 't causa alarma
fins aquells polissons de ferro y pacas.
Ja tremolo quant veig alguna curra,
puig ting pò que no 'm donguin una surra.

Per Deu y tots lo sants, jo li suplico
que no ho digui á ningú qu' obcenó 'm trova,
miris que soch solté y no m' embolico,
que si corria gaire aquesta nova,

moriria com mort, tisich lo mico
y encare per morir soch massa jove.
Ting ganas de casarme y si aixó passa,
tantas noyas com hi há, 'm darán carbassa.

M' ha ben tocat l' arquet ab sombra bona!
M' ha aixafat la guitarra ab tant salero,
que d' allavors, la pobre, ja no sona
tant alegre com ants solia ferho,
sinó que molt sovint se 'm desentona
y que plora tant sols bé considero.
Ja qu' es causa del mal... ¡Ay! si vol... végila...
págui al menys las cordas y netégila.

D' aquesta feta, tot, tot m' amohina,
no dormo las doize horas que dormia,
per la febre que ting no hi val canina,
la gana vaig perdent mes cada dia,
y per sì de tants mals ting una angina
que ja hi pescat segú la difteria,
No mes hi falta aquí que molts me tentin
y tingui un desafio y 'm rebentin.

N' hi há per tornarse boix y cáure en basca!
Dirá la posteritat fentne memoria
de mon géni parlant y de ma tasca,
qu' omplenaba 'ls escrits de bruta escoria,
qu' encare hi ha marit que 'l front se rasca
y encare hi ha muller fent la Tenòria.
—Núm. 100.—pintaban... ¡vaya un susto!
are en conta del 100 hi haurá 'l meu busto!

Me vull sangrà ab salut un' altre volta,
qu' avants de publicar lo meu martiri,
modest y tremolós y ab honra molta,
l' autor de la *Traviata* ó *Faust* m' ho miri
y 'm diguin si es moral ó poca solta
y obcenó mon escrit que tant regiri.
Encare que lo *Faust* no té bon tracte,
las donas no se 'n van al tercer acte,

Pero res, que hi farém; mala volensa
que 's desfá com si fos petit bolado,
tothom se créu ab dret de dí 'l que pensa
y tóca lo violón ab poch cuidado
dientvos ab gravetat, que grave 's llença,
aixó es net, aixó es brut y aixó es llenguado.
La planxa prou la són y la fan grossa,
com aquell; só de nit y sortí mossà.

Tothom se n' ha rigut de lo que 's deya
menos jo que hi plorat y ploro encare
que faria furor algú prou creya
clavantine 'l latigasso á mitja cara
ab la santa intenció y ab la taleya
d' aplastarme per sempre com soch are.
Y ab franquesa 'ls diré com tots los mansos,
tornise 'n cap al llit que son romansos.

Y vosaltres joh musas! inspiréume,
pero ab inspiració mes bona y neta,
un raig de llum moral prest onviéume
y os donarà mil gracias lo poeta;
pulíume sobre tot, musas, rentéume
y sigui com mirall lluhent que peta.
Aixís quant pel teatro escriguí un' obra,
cap dona marxará ni 'm caurà sobre.

Y tú, redacció en pés que dimiteixas
y 'm deixas sol y trist sens companyía,
dirán per tot arreu si acás me deixas
que 't gosas contemplant ¡ay! ma agonía,
y que buscas en mí, perqué t' hi engreixas
qu' escandalisi, mes y no ho voldría.
De resultas d' escriure tanta plaga
fá dos mesos y mitj qu' estich en vaga.

D' aquí endavant jo os juro per Mahoma
que si per cas escrit altre vegada
no sortirà altre cosa de uia ploma
que moral y virtut y fe estimada,
res de donas ni menos ferhi broma
sino moralitat ben ordenada.
Y fentho aixis tothom ja que 's demana,
m' aplaudirà.... y 'm moriré de gana.

Y are públich perdonar tanta gresca
com ha portat aixó que no esperaba,
si algú 'm trova pesat y no s' hi engresca
per no compendre bé lo que 'm fiblaba,
li diré qu' al volerme fe la llesca
de tant que s' hi ha mirat no pot di faba.
Vaja alanta, salut, fins altre estona
un petó als noys, y afectes á la dona.

Lo DIRECTOR.

JTOT PER ELLA!

Ja fá dias que no dormo
perque estich enamorat
com un ximple, com un ximple
com un ximple arrebatat.

Molt propet de casa meva
hi há una noya com un sol
mes bonica, mes bonica,
mes bonica que las flors.

Si algun dia me la miro
ja vaig d' esma l' endemá
prou glateixo, prou glateixo,
prou glateixo y estich mal.

Dels seus ulls una mirada
ja m' encén d' amor lo cor
y 'm trastoca y 'm trastoca
y 'm trastoca son calor.

Quan sonriu y 'm deixa veure
sus dentetes de marfil,
salivera, salivera,
salivera 'm fá veni.

Jo prou busco ocasió bona
pera dirli quatre mots,
dantli provas, dantli provas,

dantli provas que 'm se jo.

Cada vespre prou la trovo
al passeig aquest istiu,
sentadeta, sentadeta,
sentadeta en un pedris.

Ella veu com compareixo
passejantme amunt y avall,
fins qu' apagan, fins qu' apagan,
fins qu' apagan los fanals.

Quan desert lo passeig queda
llavors corro á son costat
y amorosos, amorosos,
y amorosos tirém pláns.

Com que ting molt viu lo géinit,
natural, soch nerviós;
la sort qu' ella, la sort qu' ella,
la sort qu' ella té bon cor.

Jo li dich que molt l' estimo
y ella 'm diu sempre 'l mateix;
que mi casi, que mi casi,
que mi casi, y no 'm convé.

Si segueixen las visitas
com fins are cap al tart,
jo ja 'm sembla, jo ja 'm sembla,
jo ja 'm sembla qui rebrá.

Algún dia, mitg plorosa
ja lo veig veni al moment,
demanantme, demanantme,
demanantme casament.

Jo allavoras diré: noya,
no t' hi puch adobá rés,
l' home es frágil, l' home es frágil,
y la dona té poch seny.

MAGARRUFA.

BARRETADAS

Lo nostre bon rey Oniv,
duch de la broma y gatzara,
condecorat ab gran créu
de l' ordre de Molta barra,
marqués de las Castanyolas,
compte de la Lliga-cama
y president honorari
del R d' aquí Tarrassa,

ha escrit donaníos la nova
que per venir ja 's prepara
disposat á fer barrila
y á causar moltes desgracias,
sobre tot al *bello sexo*,
vulgo *donus*; álias, *xambras*.
Per lo tant, estéu alerta
viudas, solteras, casadas
y aquellas mitjas virtuts
que si no abundan, n' hi han massa.
Si hos passa res fora d' horas,
fillas, ja estéu avisadas.

Com que tot 'ns vá á desdí
y fem calés, dant venturas,
d' aquí avant, farem sortí
números ab caricaturas.

Demá á dos quarts de cinc de matinada
li arriyan á Minguell trenta mil micos,
cent *guatillas*, vint cástors y una becada
regalo del Sultán Abén Kapicos.
Deu trens de carga portan tanta cosa
tirats per dotze máquinas ab páuta;
segons bonas nòlicias, se proposa
ensenyá 'ls de cantá y tocá la flauta.
L'Antón, que busca sempre dá un codillo
diu que 'ls ensenyará de fé 'l tresillo.

LA CANSÓ DEL BOMBER

(Al respectable cos de bombers d' aquesta ciutat).

Demunt la testa lo casco,
lo xiulet penyat del coll
la destral á la mà destra
y en lo cos lo cinturó,
pujo escalas, parets ruixo,
portas obra y finestrals,
y es ma guía, la esperansa
de fer bé á la humanitat.

Si foch cridan,
prest hi corro,
bomba porto
al lloch del foch.

Mentre tant ma esposa resa,
fins que lliure 'm véu del tot.

Las ardentes flamardadas
no m' espautan ni 'm fan por;
les guspiras que 'l foch llansa,
á mon cor dónan valor.
Quant—jenrera!—una véu crida,
mes que vista, lieugé anar
que com runas al dessobre

no 'ns aixafi 'l nostre cap.

Soch ventada
si foch cridan,
com llamp corro
vers al foch.

Y entretant ma muller resa
fins que lliure 'm veu del tot.

Mas cellas ben poch s' oviran
fumat ting la cara y front
mes, que importa, si aixís logro
d' una llar la salvació?
Si al portal lo foch se cruza,
jo á n' al foch faig obrí pas;
que m' importa, que contempli
mon cabell socarrimat,
si al fí trovo
recompensa
de llàgrimas
d' un cor bò?

Mentre tant ma esposa resa
fins que lliure 'm veu del tot.

Del fum las remolinadas
ván sortint pels finestróns,
las flamas que s' hi barrejan,
un infern prou sembla allí.
No m' importan las gropadas
de fumera, ni del flam;
á costa de mas fadigas,
aquel foch vull subjugar.

Y en tant l' aygua
de la bomba
puja ab forsa,
ruixa á doll.

Y entretant ma muller resa
fins que lliure 'm veu del tot.

Quan s' óu dintre d' una cambra
entre fum, llants y plors,
quan encare queda á dintre
un infant en un bressol,
mos companys ab las mangueras
tot mon cos estan ruixant,
y depressa los ulls tanco,
y á dins entro per savá 'i.

Pit no 'm falta,
si bé 'l salvo,
llavors ploro
de ver goig.

Mentre tant ma esposa resa
fins que lliure 'm véu del tot.

Quant lo pito 'ns assenyala
que prou mal á fet lo foch,
allavor, quanta alegria
al mirarnos fumats tots.
Ben clar demostra la cara
qu' ab delit s' ha trevallat;
ben clá ho demostra 'l cansanci
com ho demostra 'l mullam.

Llaxors corro
vers ma casa,

ella al veure
que soch jó,
pára 'l reso y m' obra 'ls brassos,
y m' estreny ab tot lo cor.

A. DE G. Y R.

Tarrasa 15 Setembre 1886.

VEUS DE SAFREIX

Dugas noyas de sa casa bonicas y encantadoras van aná á veure al Retiro la sarssuela *La Mascota* obra moral á tot serho sobre tot vista de fora. Al arrivá al tercer acte, qu' es lo mes decent de l' obra (puig que cap senyora marxa ni 's ruborisa y s' escolta) las dugas noyas atentas no perdían ni una nota, d' alló de la *flor de azahar*, ni d' aquell article ab mallas de que pert tota virtut mascotál, qualsevol noya sino conserva..... l' etcétra.... y tot alló de la aureola.... Al acabar la funció las dugas noyas xamosas ván mirarse y no van riure diènt la mes vergonyosa:

—Amiga, aixó que te 'n sembla?

—Noya, 'm sembla que ets *Mascota*

—Desde que hi vist la funció que sé filla moltes cosas que si avants las ignoraba are las sé de memoria.

—Donchs jo l'únic que no enteng es com Pipo y la *Mascota* surten de casa plegats y 'l ram d' azahar qu' ella porta lo porto ell y fet á trossos.

—No ho entens?

—No.

—Donchs escolta: ves á trová al director del satinat y li contas qu' es facil que t' ho espliqui bé y ab tota parsimonia.

—Potsé sent una obra *obcena, inmoral, de costums porcas,* ¿potsé no n' está enterat?

—Ay, Deu te fassi ben bona! Lo moral segons per quí s' estira 'l mateix que goma, tróvan obceno 'l y aplaudeixen *La Mascota*.

NYECH NYECH.

—Hont vā tant cremat D. Pera?

—Vaig á buscá sis butacas.

—Es dí qu' avuy fan comedia.

—Si senyó, *La Traviata*.

—Ja es estrany que vosté hi vagi.

—Si las fillas may me callan: vólen de totas maneras que las porti al *opra* y alsas, la dona, jo y quatre fillas, ¡Me costa un ull de la cara!

—Bé, pero 'l teatro instrueix...

—Es lo que diuhen á casa. Per' xó hi escullit avuy l' anarhi, sán *La Traviata*, y ha de sé una obra moral quan té tanta nomenada y al aixecarse 'l teló tothom mira y ningú marxa.

NYECH NYECH.

EN UN BALL

—Dispensi.... té compromis pera aquesta americana?

—No senyó.... pero dispensi, es igual.

—Donchs que no balla?

—Ab vosté de cap manera.

—Y aixó, puch sabé la causa?

—M' ho han privat.

—Ah! l' hi han privat?

—Si senyó.

—Y qui?

—L meu pare.

—No hi veig motiu.

—Ni yo tampoch

—Donchs ballém.

—No puch.

—Pontadal

Si á vosté no li fà res que té que véure 'l seu pare?

—Com que sab que vosté escriu Lo y té la fama de sé un periódich vert, inmoral, de costums malas, m' ha dit:—Noya, no t' hi rossis; ni ballis ab ell ni hi parlis.

—Y vosté, que 'm diu d' aixó?

—Francament, desde que 'l pare m' ha dit aixó del periódich que voldria ab tota l' ànima que sortis cada diumenge per llegirlo, puig m' agrada,

—Bé, pero, de mí com pensa?

—Res de bò.

—Si que 'm fà gracia!

—Ja veurá, si no fos borni petitó y aixut de cara, si no tingüés aquet nas que casi sembla una llàntia, y aquets péns de calaixera y mes ben fet de l' espatlla y no fós tant semi-tisich, y tant carregat de nafras....

—Que 'm daria?

—Li daria

Lo que té y lo que li falta,

no mes perque es redactor del 'l cor y l' ànima.

—Gracias noya, s' aprecia.

—No dirá que soch com altres vergonyosas.... soch aixís.

—Y aixís m' agrada, ben franca. Jo li vaig també á parlar ab franquesa; ja 'm faig càrrec que al sabé lo que fan corra sense entendre lo que 's garla, y sé til-lat Lo

d' inmoral y papé ab taras, sent com soch un redactor del papé que tant desbarra, no 'm creurá res del que digni y m' escoltará ab recansa. Mes no importa: puch se tòsch pel y fins ab altres, pero en tocant á faldillas, soch fi y net.... pero ab aixamples. Vosté per mi, es molt bonica.

—Moltas gracias.

—Res de gracias.

Té uns ullots que m' enamoran una figura simpàtica, una boca menuelta qu' es un estuig, hont hi guarda dugas rengleras de perlas del fons del mar arrencadas. Son cabell negre y sedós, lo rosat de cada galta, y aquet cletet qu' al sonriure com tendre poncella esclata, m' enamora, nena hermosa, àngel del cel, tot m' encanta, Si no fós pel que dirán al moment me presentaba com un home á casa seva y li deya jo á son pare;

O 'm dona la mà preciosa de sa filla per casarme y deixo d' escriure mes pel ni gras ni magre, ó bé escrich á trotxe y motxe vert, vermel·la y xacolate, inmoral, obceneo y brut y 'm torno coin un diable. ¿Que li sembla, aproba 'l plan?

—Sí.

—Que 'm dirá son pare?

—Com ell es tan bonachón si vosté li don paraula de no escriure mes té la partida guanyada.

—Y vosté?

—Yo... que l' estimo.... mentres no escrigui.

—Donchs ànsia.

Ets la noya mes bufona de totes las de Tarrasa.

—Ay! ballém, ballém ratera.

—Bendita sea tu mare!

NYECH NYECH.

ÚLTIMA HORA

PRÓU BRÓQUIL

Imp. de Estrada, Miquel y C. Nort, 40. Tarrasa.